

Matkalla ei mihinkään

Annan otsani painua vasten linja-auton lasia, kun yritän seurata katseellani tuntemattomien talojen tuntemattomia pihavaloja. Jäätyisivätköhän aivoni, jos en liikuttaisi päätäni? Ulkona on kuitenkin pakkasta ja tunnen ihoni puutuvan.

Ohitimme taajaman, mutta en ole varma vaihtuivatko maisemat. Kitukasvuiset suot ovat kaikkialla samoja, tylsiä. Kuusikot vaihtuvat mäntyihin, vaihtuakseen kellertäviksi koivikoiksi ja taas uusiksi kuusiksi. Kaukaisen lammen pinta lienee jäätynyt.

Laitan kuulokkeet korvilleni, käynnistän Ratsian ja yritän ajatella. Ennen tehtiin kappaleita, jotka kestävät. Ne eivät muutu vaivaannuttaviksi. Voikohan kieroon katsomalla nähdä toisiin ulottuvuuksiin, tuskin, mutta kannattaa aina yrittää.

Vaavi laulaa, kuinka unelmat eivät toteudu. Katson ohikiitävien ajovalojen heijastumaa ja hakkaan kädelläni tahtia. Pysähdyn ihmettelemään elämän järjettömyyttä. Siirryn paikasta toiseen ilman, että sillä olisi mitään väliä. Maailma toimisi kuitenkin.

Jalkani ovat puutuneet, joten joudun korjaamaan asentoani. Kaivan repustani syötävää ja avaam kirjjan. Yritän lukea ja uhmata pahoinvointia.

Seuraavaksi Blitz ja uusi aika. Mitähän partakoneenterillä tehdään yössä? Ei ainakaan ajeta partoja. Suomalaisessa versiossa sentään käskettiin varoa pimeitä paikkoja. Siirrän kirjan sivuun ja kurtistan otsaani. Onkohan aikamatkustus mahdollista? Häiriönä aikajatkumossa, takaisin menneeseen ostamaan vinyylejä.

Auto pysähtyy ja olen perillä. Väsynyt kuski nyökkää hyväksyvästi, kun laskeudun kadulle. Sytytän savukkeen ja mietin mitä tekisin seuraavaksi. Häiriköiden mielestä tulevaisuuskin on musta.

25.09.2018 Mika Keränen